

כניסת שבת:
ירושלים: 17:06
ת"א: 17:21
חיפה: 17:11
באר-שבע: 17:23

יציאת שבת:
ירושלים: 18:19
ת"א: 18:20
חיפה: 18:20
באר-שבע: 18:21

יריית פתיחה / אישי פרי

1. קרבן האדם!

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (ויקרא א, ב)

זו שאלה אינטלקטואלית במיטבה: האם הקרבה היא דבר שמחוץ ל'אני' האנושי - או שמא היא ה'אני' ברובד היותר עמוק של בן-האנוש?!

העולם החומרי נוטה לנקוט, באורח שגוי למדי, כי הקרבה היא מציאות שמחוץ לחיים. הלא כך מתפרש הניב 'הקרבה' בלקסיקון העולם שלנו. האדם כביכול מגיר מחלבו ודמו ומביע התמסרות בלתי-קלאסית לטובת אידאה שמאמין בה.

בפרשתנו למדים אנו, כי היבט זה לוקה ברדידות. כך פוקדת התורה על הקרבנות למקדש:

"מכם". הוי-אומר: גם ההקרבה הינה חלק אינטגרלי מאישיותו הפנימית של האדם. היא ה'אני' האמיתי שלו. כאשר אדם מקריב ומסיר את מעטה ה'אגו' שלו, הוא רק מגלה את פנימיותו.

סיפור עלייתו רווית-התלאה של תלמידו של הגר"א, רבי ישעיה ברדקי, תחדד לנו הדברים:

גלי-ים שוצפים קוצפים היו באותו יום בו נסעה ספיתם של תלמידי הגר"א לארץ. רבי ישעיה ברדקי, נמנה על אחד מהם.. חישה הספינה להיטבע בעקבות הגלים הסוערים שהנידו אותה להכא ולהתם, וכן עשתה. שלושה בנות שהו עם הרב ברדקי באותה הספינה. לא נותרה לו ברירה אלא לשנס מותניו להעמיס על-עצמו את בנותיו ולשחות עימם לעבר חוף-מבטחים. החל בשחייה, אלא שכוחותיו לא עמדו לו. בלית-ברירה ביקש לנטוש האחת. אחרת, חישב, ייסחף גם הוא למצולות. אולם זו הבלתי-בזעקת-אימים אדירה שהטתה את הכף והעניקה לרב ברדקי כוחות מחודשים לאחוז בבתו זו. בכוחות-לא כוחות נע באומץ-לב הרואי עד חוף-מבטחים. משהגיע לשם, נפל ארצה מתעלף.

מתברר, כך למדים חכמי המוסר, כי כוחות עוז אלו היו גלומים בו ברב. שוועת בתו הייתה אפוא רק ה'טריגר' לחשיפתם.

אנחנו איננו נוסעים בספינה וגלים שוצפים ודאי לא באו עדינו; שבח לקל, אנחנו בחוף-מבטחים.

השבוע בגליון:

4

צולב:
לווית 'חוק הגיוס'!

מרגש:
כשמגבני"ק הופך למפגין!

3
2

מיוחד:
תיאטרון החיים!

מאלף:
מאחורי המסכה

3
5

הגליון יוצא לאור על-ידי
מכון "בלבבי" - יהדות
מלב אל לב

גליון "פרשניית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.

עורך ראשי: אבישי פרי ומשפחתו. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגליון - מייל המערכת:
abyisrael@gmail.com פלא': 0504116867. לפרסומות והנצחות פנה לפל': 0527697719

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

תיאטרון יש בחיינו. בהעדר מחשבה, אנו משחזרים כמו רובוט בדיוק את מה שעשינו אתמול. כמו ריטואל קבוע. כדי לחיות את עצמך, בן-אדם, אתה נדרש להתבוננות מתמדת. זו שתסיר את הלוט מעל אבק החיים האפרוריים. התאמצות זו הינה בעצם היא 'הקרבה', שכן ודאי נח לו לאדם לנוח על זרי הדפנה ולהיות צמוד למכונת החיים הנעים כסרט נע.

דווקא שעת ההקרבה היא שעת חשיפת ה'אני' הפנימי. כאן נולד ה'אני'. כי איננו נמדד בפרמטר של חיי משחק. הוא נולד בעת קושי מעיק.

בשעת חידלון-חושים, ה'אני' שלך מדבר. כי אז הרפלקסים כבר מתגעגעים כלולב של סוכות ואין להם פנים.

ההקרבה - היא ה'אני' ברובד העמוק ביותר שרק יכול להיות. רק היא תחשוף את כוחותיך הסמויים, אדם. היא-היא המדד עד כמה ה'אני' שלך חזק. עד כמה הוא נצרב בנפשך ונמשך בדמך.

מכאן, שברגעי ניסיון מאתגרים, מגלה האדם את עצמיותו כמחדש.

טועה העולם הרדוד שלנו טעות מרה בנטותו לאבד-ראש וצבע-עיניים מול 'הקרבה'. כאומר היה: הנה הוא האדם שההין לצאת מחוץ למסגרת. אך, למען האמת, שעה זו היא שעת המבחן לרבדים העמוקים של אישיותו. זוהי אפוא המסגרת הרחבה יותר.

ויעיד הוא רבי ישעיהו ברדקי!

זהו ה"מכם" של הקרבנות. מלמדת אותנו התורה, כי ההקרבה היא לב חיינו, בשר מבשרנו ועצם מעצמינו. רק עמה נוכל להפטיר:

ברוך הבא ל'אני' שלנו!

בעניין 'צער בעלי-חיים'

בגמרא בבכורות (י, ב) שנינו שלא ניתן לקיים מצוות עריפת ראש הבהמה (כתמורה לפדייתה מיד הכהן) באמצעות אטימתה בחדר עד מוות. אכן, כבר כתב בספר 'נחל איתן', כי בדיעבד, אם עשה כן קיים מצוות עריפה.

ויש לנו להבין: הלא ידוע לנו מן הגמרא (תמורה ד, ב) כי כל מה שאסרה תורה לעשות - אילו יעשה כן, אין הדבר מועיל לו למצווה, והנה, יש בדבר איסור של 'צער בעלי-חיים', שכן בעריפה מיתתה קצרה, בשונה אם אוטם עליה החדר, וא"כ האין יועיל לו הדבר כמצוות עריפה.

ונראה ליישב במספר אופנים: א' כבר כתבנו בעבר כי אין איסור 'צער בעלי-חיים' אלא בצער אקטיבי של הבהמה - לא בצער עקיף (ראה בדברינו במסכת בבא מציעא צ, ב), ומעתה הכנסת בהמה לחדר אטום, גורם לה צער עקיף בלבד ואינו נכלל בכלל איסור זה. ב' לדעות ה'אחרונים' כי באיסור שנובע ממצוות 'עשה' אלא נשנה כלל זה, יש לומר, כי לדעת ה'חתם סופר' (בבא מציעא לב, א) כי איסור "צער בעלי-חיים" נלמד מן המקרא: "ורחמיו על כל מעשיו", שהוא מצוות עשה, לא יישנה כלל זה. ג' גם אילו נאמר כן, האיסור לא מתייחס ישירות לפעולת המצווה - שהיא המיתה הסופית, אלא רק לאמצעי שלה - השהייתה בחדר האטום, וממילא אין כל הקשר בין השניים. נפלא.

2 **מרחוק יבואו.** בתמונה: מבני"ק נבלע בלב ההמון החרדי, ונושא תפילה עימם. צילום: אלי כהנא.

מאחורי המסכה

קשה למצוא אנשים נעטפים בשלווה ולא בהולים אל הלא-נודע...

דומה, כי גם אם יושב היה האדם בן-זמננו תחת גפנו ותאנתו, היה בהול ונחפז. זוהי הפרעת ה'בהלה', עליה עומד בספרו "אוזניים לתורה", רבי זלמן סורוצקין זצ"ל. (פרשת כי תבוא, על המקרא 'והפקדתי עליכם בהלה').

למעשה, רק בבתים של ענקי-רוח תוכלו למצוא שלוה עילאית. הלוואי עלינו.

השלוה והמרגוע, הם המתכון לנצירת כל בעיות עתידיות בחיים. שכן, כאשר האדם שליו, הוא מיושב ואז הוא חושב פעמיים טרם מעשה אשר יעשה.

דילמות קשות בחיין נולדות כתוצאה מהחלטה חפוזה.

נמצא מעתה, ששלל הסאגות החברתיות ודמיהם, בהם נתקל האדם בחייו, הינם תסביכים הנולדים ממסכה. זאת כתוצאה מהנהגות לא-לו.

חודש הפורים, הוא הזמן להסיר את המסכה, ולהטעין עצמנו בשלוות הנפש שתביא לנו יישוב הדעת. כך נגלה, שעד-הנה היינו חיים בבועה אחת גדולה.

נקודה טובה.

כשהמגבני"ק הפך למפגין

עצרת החרדים ההיסטורית בכניסה לירושלים, יום א' ר"ח אדר ב' תשע"ד.

אליעזר ויזל, צעיר חרדי מבני ברק, מעיד:

"עמדתי בכניסה לעיר, בצמוד לתחנת הדלק של 'פז'. טבעת גדולה של שוטרי מג"ב חסונים וחמורי-סבר ניצבו שם כדי לשמור על הסדר.

"אולם ברגע שקול שאגת 'שמע ישראל' של מאות האלפים החרידה את ירושלים, ראיתי בעיני את אלו מצטרפים לשאגה היהודית העתיקה. זו הייתה כמו זעקה שמהדהדת כמו שאין לה סוף ואחרית. מתברר, כי עצרת התפילה הלבבית עשתה רושם גם על השוטרים שבאו רק כעומדים מן הצד - לאבטח. הפכו המה למפגינים'. אלו-הם רגעים שלא 'ישכחו', מסיים ויזל.

פנית:

ערב אימהות לקראת חג הפורים

כהכנה לחודש אדר וחג הפורים התקיים בבית הספר "מדעים ויהדות" בחדרה, המשלב אוכלוסייה מגוונת של משפחות מרקע מסורתי לצד משפחות מרקע יותר מרוחק, אירוע לנשים ואימהות (האדרת נשים) ערב מגילה ומה שהיא לך מגלה. "וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף לעולם". השאלה שליוותה את הערב הייתה, הייתכן שזה החג שאנו מכירות? מסכות, רעשנים, משלוחי מנות, וחגיגות 'עדלאידע'? האם בכך מסתכם סיפורו של חג פורים?

כשהן מצוידות במגילות ורעשנים, יצא קהל הנשים למסע היסטורי מלא בצחוק וגם בדמעות. המגילה מלאה בהסתר פנים, זהו סיפורו של עם ישראל. ספור המסגרת הוא סיפור שטחי ואולי אף ילדוטי משהו אך הוא חובק בתוכו את סיפור ההשגחה של עם ישראל לדורותיו. כל תקופה והמשתה שלה, כל תקופה וההמן שלה ובכל תקופה יש את השלוחים שלה שתפקידם לחבר את העם לבוראו. אך החג הזה פונה לכל אשה. כאשר היא בוחרת לשאת חן וחסד, יודעת כי בחייה יש רגעים רבים בהם היא נדרשת להיענות לשליחות ולא להימלט וכשהיא מעריכה את שיש לה ולא חיה את חייה בתחושה ש"כל זה אינו שווה לי", אזי היא ראויה למלכות ותקבל את השרביט.

המסר לציבור הנשים היה, כי כל אחת היא בבחינת מלכת אסתר. ואין זה חלק משיר ילדים - הו סיפור חייה של כל בת מלך אשר מגיעה להבנה כי רווח והצלחה לה ולעם ישראל מגיעים רק מתוך "המקום האחר" שהוא התפילה והחיבור לאביה שבשמיים. הנרות שדלקו לכבוד ר"ח אדר ולכבודם של משה רבינו ואסתר המלכה והתפילה הענקית שבקעה מקירות לבן בסוף השיעור חידדו את התחושה כי חודש אדר הוא אכן חודש שיש בו מסר לציבור הנשים ולאחריו מגיע חודש ניסן חודש הגאולה, שגם-כאן יש מקום היסטורי לנשים. שכן, בזכות מה נגאלו עם ישראל ממצרים? בזכות נשים צדקניות.

בית ספר "מדעים ויהדות" מכיל אוכלוסייה מגוונת בעלת השקפות עולם שונות ומגוונות. הם מגיעים לבית הספר בכדי לקבל תוספת של ערכים, מסורת, הווי יהודי לצד תכנית לימודים הכפופה לתוכנית הליבה. לבית הספר תהודה רבה בערים ורבים רבים משגרים את בניהם למוסדות הרשת.

לווית 'חוק הגיוס'

800,000 אוהבי התורה שהצדיעו לה בגאון בשערי ירושלים, בעצם גם ליוו למנוחה אחרונה את 'חוק הגיוס', כלשונם. שכן, מבחינתם - איננו רלוונטי. ממשיכים ללמוד כרגיל *לתשומת לב הקוראים מיש עתיד*

אווירה חגיגית במיוחד שרתה על מפגן עולם התורה החרדי, שנערך בכניסה לבירה, השבוע.

זר כי נקלע לבית הכנסת המרכזי שבישיכון הרבנים הסמוך, שעה קלה טרם המעמד, לא האמין כי בני הישיבות או אברכי הכוללים נמצאים תחת גזירת דריסה. בית המדרש כאן הופך לרוחש המולה רבתי. אתה רואה הורים וטפיהם צוללים למעיינות הגמרא כמו גם ברי-אוריין ההוגים במסכת מגילה.

דומה, כי יותר מאשר מורא או בעתה מפני העתיד שאין לו ליו"ר יש עתיד, באו אלו להצהיר כי ימשיכו לדבוק בתורה - לב האומה.

800,000 אוהבי התורה שהצדיעו לה בגאון בשערי ירושלים, בעצם גם ליוו למנוחה אחרונה את 'חוק הגיוס', כלשונם. שכן, מבחינתם - לא יקום וגם לא יהיה. בשום מחיר שבעולם. ממשיכים ללמוד. כרגיל.

הייתי שם וחשתי שמדובר ברגעים מכוונים בתולדות ההיסטוריה היהודית במדינה הצעירה שלנו. זו הייתה תזכורת של גאוה יהודית עוצמתית. של חריצת 'איקס' של ממש על לפיד השנאה.

היו שם חסידים, ליטאים, ספרדים, חובשי סרוגה ולבנה. כולם כאחד הצהירו אמונים לתורה ולנותנה. הודיעו כי יעשו הכל כדי לתת עוז לתורה ולא להעמיד אותה ואת ההיסטוריה היהודית גם יחד - במצב מחפיר.

לא ראיתי שם המון נזעם. גם לא משולהב. בכלל לא. הייתה שם אווירה של ביטחון בדרך, וביטחון בדגל.

אנשי 'יש עתיד' ימשיכו להצהיר הצהרות. אבל גם אנשי העתיד של העם הבלתי-יהודי בעליל. הם הצהירו השבוע, כאמור, אמונים.

וכמו אמרו אלו: לפיד התורה, יעפיל על לפיד השנאה!

1. בשיתוף הארגון, כמידי שנה, ייצאו בני ישיבות בליל חג הפורים, בחסות ארגון החסד "עזר מציון", לשמח ילדים חולים בביה"ח שניידר' ולחלק להם משלוחי-מנות חגיגיים. כולכם מוזמנים! לפרטים: 05041168672

2. צפו לגיליון חג הפורים בשבוע הבא. יהיו שם ראיונות, והמון תוכן מרתק!

3. צרור ברכות לעמיתנו, ברוך הכישרון ונח לבריות, איש התקשורת, יקי אדמקר, לרגל נישואיו במזל"ט אמש. נחת עד-עד!

4. תזכורת: לפרסומות והנצחות בגיליון שלפניכם המדובר באלפי עותקים ברחבי הארץ, פנו לפלא': 0527697719